

RECENSION



Gustaf Skarsgård, Torkel Petersson och Tom Ljungman Foto: Tomas Michaelsson

Patrik 1,5

Originaltitel: **Patrik 1,5**

Regi: **Ella Lemhagen**

Producent: **Thomas Michaelsson**

Manus: **Ella Lemhagen**

Foto: **Marek Wieser**

Roller: **Gustaf Skarsgård, Torkel Petersson, Tom Ljungman, Annika Hallin, Amanda Davin, Iacob Ericksson, Anette Sevreus m fl**

Sverige, Finland 2008

Längd i tid: **1 tim 42 min**

Censur: **barntillåten**

Distributör: **AB Svensk Filmindustri**

Ella Lemhagen hade kunnat placera ett ordinärt nygift heteropar i sin film om förväntansfulla adoptivföräldrar som istället för en guldlockig baby får en osnuten femtonåring på halsen. När hon i stället väljer ett bögpar är det varken med något större pedagogiskt uppsåt eller ett debattinlägg angående HBT-rättigheter. Det blir bara himla mycket roligare när människor i politiskt korrekta och perfekta miljöer utmanas lite extra.

Det höjs ett och annat ögonbryn när Göran och Sven på ett gardenparty deklarerar att de snart är lyckliga föräldrar. Någon utbrister (lite väl) entusiastiskt; Men det är ju alldeles underbart!

Villaidyllen, typiskt Lemhagskt, i kulört färgskala, med mycket humor, och lätt endimensionell, visar sig dock inte bli det största problemet för Göran och Sven.

Manifesteringen av deras kärlek, det efterlängtade barnet visar sig bli en orm i det förväntade paradiset. Även Patrik, en småkriminell tonåring, är klart missnöjd med att ha hamnat hos två "pedefiler".

Snart knakar det dock i Sven och Görans äktenskapsfogar, liksom innanför de flesta andra välansade häckarna. Här ställs viktiga och allmängiltiga frågor om hur man jämkar sina liv, sina intressen och drömmar mot kampen om att passa in och leva upp till ouppnåeliga ideal

Men det starkaste dramat blir ändå det om barnet som ingen egentligen vill ha. Patrik, en modern "Rasmus på luffen". Den föräldralöse som bollas likt en socialt het potatis mellan fosterföräldrar och institutioner, men som sturskt meddelar att han inte behöver någon. Bara stålar. Det är gripande bild när han får se ett foto av sig själv som bebis i famnen på sin mor och inser att "tjackhoran" kanske älskade honom ändå.

Lemhagen fångar essensen av miljöer både elakt och kärleksfullt. Förenklat men ändå inte falskt. Om hon sedan gör det genom en förväxlingskomedi om bögar och homooption kan det nog vara en framkomlig väg för att både väcka nyfikenhet och samtidigt knäcka en och annan fördom på vägen.

Louise Lagerström